

Hány éves vagy nagypapa?

Narrátor: Egy este egy unoka a nagyapjával beszélgetett, egyszer csak hirtelen megkérdezte:

Unoka: Nagyapa, hány éves is vagy?

Nagyapa: Hadd gondolkozzam egy kicsit!

A televízió, a gyermekbénulás elleni védőoltás, a fénymásoló gép, a kontaktlencse és a fogamzásgátló tableta előtt születtem. Nem volt még radar, hitelkártya, lézersugár és pengekorcsolya.

Még nem találták fel a légkondicionálót, a mosogatógépet, a szárítógépet (a ruhát egyszerűen kitétték száradni a friss levegőre). Az ember még nem lépett a Holdra, és nem léteztek sugárhajtású utasszállító repülőgépek.

Nagyanyád és én összeházasodtunk és azután együtt éltünk, és minden családban volt apuka és anyuka. Én a számítógép, a kétszakos egyetemi képzés és a csoportterápia előtt születtem. Az emberek nem analizálták magukat, legfeljebb amikor az orvos vér- vagy vizeletvizsgálatra küldte őket.

25 éves koromig minden rendőrt és férfit „uram”-nak szólítottam, minden nőt pedig „asszonyom”-nak vagy „kisasszony”-nak.

Párjuk a galamboknak és a nyulaknak volt, de nem az embereknek.

Az én időmben, ha egy hölgy felszállt az autóbuszra vagy a villamosra, a gyerekek és a fiatalok mindenki másnál hamarabb álltak fel, hogy átadják neki a helyüket, de ha állapotos volt, a helyére kísérték és - ha kellett - megváltották a jegyét és odavitték neki.

A nő elsőként lépett liftből ki; alátolták a széket, hogy leülhessen; egy férfi sosem üdvözölt úgy egy nőt, hogy ne állt volna fel, ha éppen ült, kinyitotta előtte az autó vagy bármi más ajtaját, és a férfi segített neki levenni a kabátját.

Az én időmben a szüzesség nem okozott rákot, és a családi erény bizonyítéka volt a lány és a tisztaságé a férj számára. A mi életünket a tízparancsolat, a józan ész, az idősebbek és az érvényes törvények tisztelete szabályozta.

Bennünket megtanítottak arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között, és hogy felelősek vagyunk tetteinkért és következményeikért.

A komoly kapcsolat azt jelentette, hogy jóban voltunk unokatestvérekkel és barátokkal.

Ismeretlen volt a vezeték nélküli telefon, a mobiltelefonról nem is beszélve.

Sosem hallottunk sztereó zenéről, URH rádióról, kazettákról, CD-ről, DVD-ről, elektromos írógépekről, számológépekről (még mechanikusokról sem, hát még hordozhatókról).

A 'notebook' jegyzetfüzet volt. Az órákat naponta felhúzták.

Semmi digitális nem létezett, sem órák, sem világító számos kijelzők a háztartási gépeken.

Gépeknél tartva: nem voltak pénzkidó automaták, se mikrohullámú sütők, se ébresztőórás rádiók. Hogy videomagnókról és videokamerákról ne is beszéljünk.

Nem léteztek azonnal előhívott színes fényképek. Csak fekete-fehér képek voltak, előhívásuk és másolásuk több mint 3 napig tartott. Színes képek nem léteztek.

Nem hallottunk Pizza Hutról vagy McDonald'sról, se az instant kávéról, se mesterséges édesítőkről.

Az én időmben a fű olyasmit jelentett, amit nyírtak, nem szívtak.

Mi voltunk az utolsó nemzedék, amely azt hitte, hogy egy asszonynak férjre van szüksége ahhoz, hogy gyereke legyen.

És most mondd, szerinted hány éves vagyok!

Unoka: Hát, nagyapó, biztosan több, mint 200! - felelt az unoka.

Nagyapa: Nem, kedvesem, csak 60! ...

A tanmese változatát lejegyezte: dHLF